

Arrest

nr. 88 119 van 25 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 21 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die loco advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 22 januari 2012 het Rijk binnen en diende op 23 januari 2012 een asielaanvraag in. Op 22 mei 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweerde de Ethiopische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Gude Beret en het orthodox Christelijke geloof te belijden.

U werd op 19 januari 1992 [7 Ter 1984 (volgens de Ethiopische kalender voortaan (E.K.))] door A. H. aangetroffen op straat alwaar u te vondeling werd gelegd. Op het moment dat u werd aangetroffen door

A. H. was u ongeveer 1 of 2 maanden oud. A. H. besloot u mee te nemen naar haar woning en u te laten opgroeien in haar gezin opdat u arbeid kon verrichten voor het gezin. A. H. bracht de autoriteiten nooit op de hoogte van de vondst noch probeerde ze uw 'adoptie' te legaliseren. Aldus groeide u op in het gezin van A. H. en haar echtgenoot H. L. en hun 3 kinderen, T., G. en E.. Ongeveer 3 dagen nadat u als vondeling meegenomen werd door A. H. onderwierp uw adoptie moeder u aan vrouwenbesnijdenis. Sinds u 5 jaar oud was diende u meermaals per week het vee mee te nemen van uw ouderlijke woning naar de graslanden. Ook diende u brandhout te sprokkelen en huishoudelijke taken te verrichten. Toen u ongeveer 8 jaar oud was bracht uw adoptie moeder u naar de stad Mojo alwaar u diende te gaan werken als babysitter bij een gezin. U woonde in bij het gezin van A. en E. en diende te passen op hun 2 kinderen, S. en A.. Echter, de man van het gezin, A., verkrachtte u herhaaldelijk waardoor u steeds aan het wenen was. Gezien u steeds hilde besloot de moeder van het gezin, E., u terug huiswaarts te sturen na een verblijf van 8 maanden in haar gezin. U nam wederom uw intrek in de woning van uw adoptie gezin in Gude Beret. Toen u 11 jaar oud was werd u door uw adoptie moeder naar school gezonden opdat u zou leren lezen en schrijven. Toen u 14 jaar oud was werd u van school gehaald en diende u huishoudelijke taken te verrichten voor uw adoptie moeder. In 2009 of 2010 [2002 (E.K.)] stopte u de taken buitenshuis als veehoeder en brandhoutsprokkelaar omwille van de ouderdom van uw adoptie moeder en begon u louter huishoudelijke taken uit te voeren. U werd uitgehuwelijkt door uw adoptie ouders aan een moslim, I. M. genaamd, omwille van de kostbare bruidsschat, waaronder cash en land, die hij uw adoptie ouders aanbood. Op een dag in januari of februari 2011 [Ter 2003 (E.K.)] vertelden uw adoptie ouders dat u werd uitgehuwelijkt aan I. M.. U repliceerde dat I. M. een moslim was en bovendien te oud aangezien hij ongeveer 49 jaar was. U werd vervolgens gedurende 3 dagen opgesloten in huis. Ongeveer 3 dagen na de huwelijksaankondiging, in januari of februari 2011 [Ter 2003 (E.K.)], sloot u een traditionele huwelijksverbintenis met M. I. en trok u in bij hem in de echtelijke woning in Gude Beret. M. I. had reeds 2 echtgenotes die in aparte huizen woonden. In uw echtelijke woning woonden tevens een landbouwer, A. genaamd, en uw echtgenoots zoon J. die geboren werd uit uw echtgenoots eerste huwelijk met R.. A. en J. verkrachtten u herhaaldelijk wanneer uw echtgenoot niet thuis was. Een kennis van uw echtgenoot, Daniel, was woonachtig in de Verenigde Staten van Amerika en kwam vaak naar uw echtelijke woning om uw echtgenoot te bezoeken. Daniel was de oprichter van een organisatie die weeskinderen hielp. Ongeveer in juli of augustus 2011 [Hamle 2003 (E.K.)] was Daniel bij u op bezoek wanneer uw echtgenoot weggeroepen werd om te bemiddelen bij een ruzie in de buurt. U maakte van de gelegenheid gebruik om aan Daniel te vertellen dat u als weeskind reeds erg geleden had, eerst onder het bewind van uw adoptie moeder, later in handen van uw echtgenoot die u slecht behandelde alsook zijn zoon J. en inwonende landbouwer, A., die u verkrachtten. Daniel beloofde u regelingen te zullen treffen opdat u Ethiopië zou kunnen ontvluchten. Op 19 januari 2012 [10 Ter 2004 (E.K.)] was uw echtgenoot naar Bahirdhar in het kader van een professionele opleiding en verliet u Gude Beret en reisde u naar Addis Ababa. Op 21 januari 2004 [12 Ter 2004 (E.K.)] nam u een vlucht van een u onbekende luchtvaartmaatschappij en reisde u naar een onbekend land. Vervolgens nam u wederom een vlucht van een u onbekende maatschappij naar een u onbekend land. Per taxi arriveerde u in België. Op 23 januari 2012 vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo legde u diverse vage, weinig aannemelijke en weinig verenigbare verklaringen af die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate ondermijnen.

U verklaarde dat u in januari of februari 2011 [Ter 2003 (E.K.)] onder dwang huwde met M. I. (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, p. 8) en sinds die datum samen met uw echtgenoot in de echtelijke woning te Gude Beret woonde (p. 12). U verklaarde dat u gedurende een periode van 1 jaar samen woonde met uw echtgenoot (p. 8) tot u op 19 januari 2012 [10 Ter 2004 (E.K.)] Gude Beret verliet (p. 19). U beweerde dat u nooit akkoord ging met het huwelijk (p. 20) omdat er een leeftijds- en religieus verschil was tussen u en uw echtgenoot (p. 20) en uw echtgenoot u slecht behandelde (p. 21). U verklaarde dat u bij terugkeer naar Ethiopië een "vrees voor vervolging" koestert vanwege uw echtgenoot I. M. (p. 27). U verklaarde in dit verband niet te kunnen terugkeren naar Ethiopië net omwille van het feit dat uw echtgenoot een officieel is van EPRDF (p. 27) en hij de macht heeft om u te doden (p. 27).

Ten eerste kan worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft kunnen maken dat uw echtgenoot werkelijk werkzaam was voor het EPRDF, de coalitie die de Ethiopische autoriteiten uitmaken. Zo verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat uw echtgenoot, M. I., een officieel (beambte of

functionaris) was van het EPRDF (p. 16). U verklaarde echter niet te weten waar het acroniem EPRDF precies voor staat (p. 16) en wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u vroeg "Wat is EPRDF precies" (p. 16) kon u slechts toelichten dat EPRDF de regering is (p. 16). U had nochtans verklaard dat de dag dat u hem huwde hij reeds werkzaam was voor de Ethiopische regering (p. 18) en nog steeds werkzaam was voor de Ethiopische regering toen u het land verliet (p. 18). U verder geenszins toelichten wat de exacte functie of functies van uw echtgenoot bij het EPRDF waren (p. 17) hoewel de interviewer u herhaaldelijk om verduidelijking vroeg (p. 17). U verklaarde in dit verband geen details over de exacte functie van uw echtgenoot bij EPRDF te kennen (p. 17), te vermoeden dat het geen functie voor de kebele was (p. 17) en dat uw echtgenoot bewapend werd door de regering (p. 17). Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u vroeg voor welke overheidsinstelling uw echtgenoot werkzaam was (p. 17) verklaarde u dit niet te weten (p. 17). U verklaarde evenmin te weten of uw echtgenoot al dan niet werkzaam was voor de politie (p. 17), het leger (p. 17), een ministerie (p. 17) of de lokale autoriteiten (p. 17). U verklaarde in dit verband geen idee noch enig vermoeden te hebben over de functie die uw echtgenoot uitoefent (p. 17) voor de Ethiopische autoriteiten. Bovendien kon u het takenpakket van uw echtgenoot niet toelichten (p. 17). Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u vroeg "[Wat is de] [e]xacte inhoud van zijn taken voor de autoriteiten?" (p. 17) repliceerde u niet te weten wat uw echtgenoot deed noch te weten wat zijn functie was en slechts te weten dat uw echtgenoot gewapend is (p. 17), een officiële functie uitoefent (p. 17) en voor het werk veel naar Debreberhan reisde (p. 17). U verklaarde voorts niet te weten of uw echtgenoot steeds dezelfde overheidsfunctie vervulde of mogelijks diverse overheidsfuncties uitoefende (p. 17). Daarenboven verklaarde u niet te weten sinds wanneer uw echtgenoot begon te werken voor het EPRDF (p. 17) en wanneer de interviewer van het Commissariaat u hierop vroeg "Kan u schatten? 1, 5, 10 of 20 jaar reeds?" (p. 17) repliceerde u niet te kunnen schatten hoelang uw echtgenoot reeds werkzaam is voor het EPRDF of de Ethiopische autoriteiten (p. 17). Hoewel u verklaarde dat alle politiemannen vrienden zijn van uw echtgenoot (p. 27) en uw echtgenoot elke keer als hij terugkwam van zijn professionele activiteiten in Debreberhan (p. 17) officieren van de politie meebracht naar uw echtelijke woning (p. 17) en u voor hen diende te koken (p. 17) kon u geen enkele naam noemen van een collega van uw echtgenoot (p. 17) noch van een van de politiemannen die naar uw woning kwam (p. 18). U kon evenmin oversten of bazen van uw echtgenoot bij naam noemen (p. 18). Verder verklaarde u dat uw echtgenoot soms naar Bahirdhar reisde in het kader van zijn professionele activiteiten (p. 18) en dat hij in Bahirdhar een professionele opleiding volgde (p. 18) doch u kon geenszins toelichten welk soort opleiding uw echtgenoot dan wel volgde in Bahirdhar (p. 18). U kon voorts niet toelichten welke studies uw echtgenoot volgde alvorens hij overheidsbeambte werd (p. 18) noch wist u naar welke scholen of universiteiten hij ging (p. 18) en waar deze scholen gelegen waren (p. 18) hoewel u verklaarde 'niet te denken' dat hij universitaire studies volgde (p. 18). U beweerde vervolgens te denken dat uw echtgenoot bepaalde politieke activiteiten had (p. 19) en beweerde in dit verband dat uw echtgenoot een officieel was bij het EPRDF en dat u aldus vermoedde dat hij politiek actief was (p. 19). U kon echter in het geheel niet toelichten welke politieke activiteiten uw echtgenoot dan wel gehad zou hebben (p. 19). Naast uw echtgenoot kon u tot slot geen enkele andere officieel van het EPRDF bij naam noemen (p. 19). Aldus kan besloten worden dat u het geenszins aannemelijk heeft kunnen maken dat u werkelijk gedwongen uitgehuwelijkt werd aan een officieel van de Ethiopische autoriteiten zoals u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal nochtans steeds staande hield. Ten tweede dient te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat u, hoewel u beweerde onder dwang te zijn gehuwd met I. M., nooit eerder pogingen deed om dit gedwongen huwelijk te vermijden of ontvluchtten. Vooreerst verklaarde u geen enkele poging ondernomen te hebben om uw adoptieouders te overtuigen het huwelijk met I. M. af te gelasten (p. 25). Daarnaast blijkt dat u geen enkele poging ondernam om te ontsnappen tussen de aankondiging van het huwelijk en de uitvoering ervan 3 dagen later (p. 24). Vervolgens vroeg de interviewer van het Commissariaat-generaal u of u na uw huwelijk ooit poogde om de echtelijke woning te ontvluchten (p. 26) waarop u repliceerde dat u er wel aan dacht doch herhaaldelijk verklaarde u dat u nooit enige actie ondernam om de echtelijke woning te ontvluchtten (p. 26). Uw vergoelijken dat u het huwelijk niet kon weigeren omdat u geen enkel alternatief had (p. 25) en uw echtgenoot niet eerder ontvluchtte omdat hij er mee dreigde u te doden indien hij u na een eventuele ontsnapping zou vinden (p. 26) zijn weinig toereikend gezien de door u beweerde ernst van de door u beweerde vervolging die u onderging in de echtelijke woning, zowel vanwege uw echtgenoot I. als vanwege zijn zoon J. en inwonende landbouwer A.. Daarnast gaf u zelf aan dat uw echtgenoot soms 's nachts in de woningen van zijn andere echtgenotes ging overnachten (p. 13), dat uw echtgenoot regelmatig voor het werk naar Debreberhan reisde (p. 17) en dat u sinds uw huwelijk ook nog op het vee diende te passen (p. 16) hetgeen u toch eerder de kans gaf de echtelijke woning te

ontvluchten hoewel vastgesteld dient te worden dat u 1 jaar in de echtelijke woning verbleef alvorens te vluchten.

Ten derde kunnen ernstige vraagtekens geplaatst worden bij de ernst van de door u beweerde vervolgingsfeiten vanwege uw adoptieouders. Zo verklaarde u dat u door uw adoptie moeder gediscrimineerd werd (p. 22) en dwangarbeid diende te vervullen (p. 22). Hierop vroeg de interviewer van het Commissariaat-generaal u of u als kind ooit het ouderlijke huis ontvluchtte (p. 8), of u ooit poogde te ontsnappen bij uw adoptieouders (p. 22) en of u ooit poogde te vluchten uit het ouderlijke huis (p. 22) waarop u telkens repliceerde dat u geen pogingen deed om het ouderlijke huis te ontvluchten omdat u niets anders kende (p. 8) en vreesde in een ergere situatie terecht te komen (p. 22). Nochtans had u eerder verklaard dat u sinds de leeftijd van 9 jaar telkens 5 keer per week helemaal alleen met het vee naar graslanden ging die zich ver van de ouderlijke woning bevonden (p. 15). Tevens verklaarde u als taak gehad te hebben het sprokkelen van brandhout hetgeen eveneens impliceert dat u regelmatig de ouderlijke woning diende te verlaten (p. 15). U verklaarde deze frequente taken buitenshuis vervuld te hebben – zowel het vee hoeden als het sprokkelen van brandhout - tot 2009 of 2010 [2002 (E.K.)] en u voegde er aan toe dat u deze taken stopte om uw adoptie moeder binnenshuis te helpen met huishoudelijke taken omdat uw adoptie moeder oud begon te worden (p. 16). Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u hierop vroeg “U zei dat u vaak hout sprokkelde en vaak met het vee op pad was? U had toch kansen om weg te lopen?” (p. 22) repliceerde u dat u het risico niet wilde lopen om hen te verlaten omdat u mogelijks meer problemen zou kunnen hebben dan u al had (p. 22). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat u dit niet op jonge leeftijd deed, is het wel opmerkelijk dat u ook niet poogde te vluchten nadat u meerderjarig was geworden, en vóór uw adoptie moeder u uithuwelijkte. U was immers een vondeling, die nooit door uw adoptie moeder bij de autoriteiten werd aangegeven uit vrees dat zij u anders zou kwijtraken (p. 4), waardoor zij (en haar echtgenoot) in principe geen ouderlijk gezag over u hadden en geen enkele legale basis om beslissingen over u te nemen. Bovendien heeft u professionele vaardigheden (huishoudelijke taken, vee hoeden, ...) ontwikkeld die u desgevallend van pas hadden kunnen komen om een zelfstandig bestaan op te bouwen. In Ethiopië zijn ook diverse NGO's actief die bijstand bieden aan vrouwen (zie informatie in het administratief dossier). De vaststelling dat u zo lang bij uw adoptieouders bleef wonen, ondanks de slechte behandeling en ondanks het feit dat zij geen wettelijke grond hadden om ouderlijk gezag over u uit te oefenen ondermijnen echter in aanzienlijke mate de ernst van de problemen die u met door zou hebben gehad.

Ten vierde dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over Daniel, de man die woonachtig was in de Verenigde Staten van Amerika en u hielp ontsnappen eveneens te wensen overlaten. Uw kennis over Daniel blijkt echter dermate ondermaats waardoor er geen geloof aan gehecht kan worden. Zo verklaarde u dat Daniel vaak naar uw echtelijke woning kwam (p. 19) om documenten op te halen bij uw echtgenoot (p. 20) en dat Daniel uw vlucht faciliteerde (p. 20) door u reisdocumenten en een vliegtuigticket te regelen (p. 19) alsook een smokkelaar te contacteren (p. 26). Zo verklaarde u de familienaam van Daniel niet te kennen (p. 19), verklaarde u niet te weten waar Daniel precies woonachtig was in de Verenigde Staten van Amerika (p. 20), kende u de naam niet van de organisatie voor weeskinderen die Daniel opgericht had (p. 20), verklaarde u niets te weten over de organisatie voor weeskinderen die Daniel opgericht had (p. 20), wist u niet wanneer Daniel de organisatie voor weeskinderen oprichtte (p. 20), wist u niet of Daniel al dan niet een weeshuis had in Debreberhan (p. 20) hoewel u weliswaar verklaarde dat Daniel weeskinderen opvoedde in Debreberhan (p. 20), verklaarde u niet te weten hoe en waarom uw echtgenoot en Daniel elkaar kenden (p. 21), kon u niet toelichten of uw echtgenoot en Daniel al dan niet vrienden waren (p. 20-21) of professioneel samenwerkten (p. 20-21) en beweerde u niet te weten welke documenten Daniel precies kwam ophalen in uw echtelijke woning (p. 20).

De door u afgelegde vage, weinig aannemelijke en weinig verenigbare verklaringen ondermijnen in sterke mate de geloofwaardigheid van het door u afgelegde asielrelaas.

Uit al het voorgaande blijkt dat in uw geval bezwaarlijk gesproken kan worden van een ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of van een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat het door u voorgelegde medisch attest op naam van H. S. M., uitgegeven op 21 februari 2012 te Antwerpen door Dr. S. C., betreft waaruit blijkt dat u vrouwenbesnijdenis type 2 onderging kan opgemerkt worden dat het feit dat u besnijdenis onderging op zich geen afdoende grond is om u de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

Uw identiteit, nationaliteit en reisweg kunnen, bij gebrek aan geldige documenten ter zake, niet worden nagegaan

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek. Zij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Dat verzoekster erkent dat ze veel niet weet, liever dan een verhaal bij elkaar te verzinnen, is dan ook inherent aan de op haar rustende plicht medewerking te verlenen en de waarheid te vertellen.

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar vrees voor vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder dient de bestreden beslissing te worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), *quod in casu non* zoals blijkt uit hetgeen volgt.

3.2. Indien verzoeksters asielaanvraag waarachtig zou zijn, dan kan inderdaad het verzoekschrift gevolgd worden waar wordt gesteld dat verzoekster tijdens de kindertijd ondanks de mishandelingen, wel te eten kreeg en ze een onderdak had en aldus deze basisbehoeften vervuld waren. Het is evenmin onmogelijk dat verzoekster eenvoudigweg geen fut, kans had en ze zowel de materiële als morele mogelijkheden ontbeerde om een vlucht te kunnen plannen. Ook kan verzoekster gevolgd worden waar ze stelt dat het

bestaan van deze *“NGO’s en organisaties wijst op de nood die vrouwen in Ethiopië hebben aan bescherming en versterkt het relaas”* van verzoekster.

Echter, uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat ze een aantal zaken poneert en een bepaald profiel aanbrengt dat ze niet kan waarmaken. Immers ook al zou verzoekster een misbruikte vondeling geweest zijn, dan nog is niet aannemelijk dat haar antwoorden vager en afstandelijker worden naarmate doorgevraagd wordt. Indien verzoekster, die intussen 21 jaar is, niettemin een uitzonderlijk zware jeugd had, er toch in slaagt naar het Westen te vluchten, dan kan verwacht worden dat ze ook in staat is steun te zoeken in haar eigen land en hierover kan rapporteren. Dit is niet het geval en verzoekster kan niettegenstaande een uitzonderlijk lang gehoor, waaruit blijkt dat ze goed kan volgen, verstandig antwoordt en een goed tijdsbesef heeft (zie bv. p. 16), haar asielrelaas niet concreet onderbouwen.

3.2.1. Aldus betwijfelt de commissaris-generaal terecht de waarachtigheid van verzoeksters verklaringen over haar vondelingschap. Ook de Raad stelt vast dat verzoeksters verklaringen ongerijmd zijn. Immers indien verzoekster als vondeling niet werd geregistreerd, noch geadopteerd, dan licht ze niet toe waarom ze ‘spontaan’ de naam aannam van haar pleegouders die haar mishandeld hebben en van wie ze wilde weglopen en niet deze die ze naderhand via haar huwelijk ‘officieel’ heeft verkregen. Ook verklaart verzoekster niet hoe ze naar school kon gaan en huwen zonder identiteitsdocumenten. Aldus is verzoeksters verklaring nooit over identiteitsdocumenten te hebben beschikt, noch ingeschreven geweest te zijn in de Kebele, ongeloofwaardig (zie CGVS-verhoor).

3.2.2. Verzoekster meent dat haar beperkte scholingsgraad haar uiterst beperkte kennis van de functie en de activiteiten van haar echtgenoot kan toelichten en voorts voert verzoekster aan dat zij buiten de werkzaamheden van haar echtgenoot werd gehouden en dat dit niet opmerkelijk is daar verzoekster niet enkel een vrouw en jong is, maar ook de derde echtgenote. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen miskent ten eerste de geplogenheden en eigenheden van de cultuur waaruit verzoekster afkomstig is. Daarenboven werd verzoekster als derde echtgenote ook jaloers bejegend door de eerdere (en oudere) echtgenotes, zodat verzoekster evenmin via hen iets van de bezigheden van haar echtgenoot kon vernemen. Inzake het gedwongen huwelijk vraagt verzoekster zich af wat zij had kunnen ondernemen binnen een bestek van drie dagen, tegen de familie die haar altijd had onderhouden en die haar al sinds haar peutertijd terroriseerde.

3.2.3. Verzoekster is gevlucht omwille van haar gedwongen huwelijk en omdat ze misbruikt werd door de zoon van haar echtgenoot en een andere echtgenote en door een boer die het land van haar echtgenoot onderhield. Zo zouden haar moeilijkheden met haar echtgenoot geen privé aangelegenheid zijn, omdat hij een officiële functie heeft. Over de aard van de opdracht van haar man kan verzoekster niets concreet zeggen. Bij open vragen verandert ze haar verklaringen voortdurend en ze wordt evasief wanneer concrete vragen gesteld worden (zie functie, studies, collega’s, huwelijksplechtigheid). Verzoekster stelt immers enerzijds dat ze gehuwd is en de derde vrouw werd van haar echtgenoot. Wanneer haar gevraagd wordt over de huwelijksplechtigheid dan zijn haar antwoorden nietszeggend, tenzij dat ze enkel weende. Verzoekster toont echter niet aan dat een traditioneel huwelijk geen wettelijk huwelijk is, te meer nu de familie aanwezig was en de bruidsschat werd overhandigd aan haar pleegouders, wat de reden was waarom ze werd uitgehuwelijkt. Aangezien verzoekster hierover dermate vaag blijft, kunnen haar verklaringen niet overtuigen te meer nu ze de naam van haar echtgenoot niet draagt. Bijkomend kan worden gesteld dat geenszins kan worden aangenomen dat de vertrouwenspersoon Daniel verzoekster niet zou ingelicht hebben over haar situatie, noch over de mogelijkheden om binnen Ethiopië een oplossing te vinden, te meer nu dit volgens verzoekster zijn hoofdbezigheid was en hij aldus over voldoende connecties beschikte. Minstens wordt dit niet aannemelijk gemaakt.

3.2.4. Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het maken van verwijten naar de CGVS en het geven van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeksters jonge leeftijd – waarbij zij toch al 21 was ten tijde van haar vertrek uit Ethiopië – noch haar lage scholing, noch het feit dat ze een vrouw is, bieden een geldige verschoning voor haar dermate verregaande onwetendheid inzake haar echtgenoot. Aldus kunnen minimale verklaringen van haar worden verwacht over de beweerde echtgenoot en de machtsfunctie die hij uitoefende, minstens een zekere vertrouwdheid met het

professionele leven van haar echtgenoot en enige kadrering en specificering inzake zijn professionele activiteiten, *quod non*, te meer daar haar echtgenoot zijn beweerde politieke activiteiten een essentieel element in het asielrelaas vormen en de nexus met de criteria in het Vluchtelingenverdrag betreffen. Evenmin vermogen de overige verschoningen en excuses de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. De Raad benadrukt verder dat indien aannemelijk is dat verzoekster tijdens haar kindertijd niet is gevlucht, er geen redenen worden aangebracht waarom ze als volwassene bij haar pleegouders bleef die haar bleven mishandelen.

3.3. De Raad stelt dan ook vast dat de door de commissaris-generaal correct weergegeven flagrante onwetendheden, vaagheden en omissies de kern van het relaas raken en pertinent zijn. Dat de CGVS geen enkele tegenspraak weerhoudt uit het beweerdelijk lange interview en dat hij evenmin enige lapsus qua tijd kan ontdekken, verandert hier niets aan, te meer nu, zoals hoger aangegeven, verzoekster ook uiterst vaag en evasief blijft. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratief dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongelooftwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.5. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.6. Ten slotte vraagt verzoeker ondergeschikt het dossier voor verder onderzoek over te maken aan de CGVS. De Raad stelt vast dat gelet op wat voorafgaat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht noch zelf ernstige elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

3.7. Er worden geen gegronde middelen aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK